

i nař. rozhodnutí v recipovaných důvodech zšr-y poznamenává — nemá výpomocný učitel ani za splnění podmínek odst. 1 § 2 učit. zák. stíhatelného nároku (srv. nál. z 19. listopadu 1932 č. 14.501/33, Boh. A 10.158). Nelze-li tu však mluvit o nějakých subjektivních právech, pak padá tím základ, na němž stížnost jediné je vybudována, a možno ji proto již z těchto příčin zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž je třeba zabývat se dalšími jejími vývody.

Č. 11.508.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Za studium se řádným prospěchem ve smyslu § 6 odst. 1 zák. č. 394/22 Sb. nelze považovati u studujícího lékařské fakulty studium, vykoná-li předepsané první rigorosum teprve po uplynutí V. semestru.

(Nález ze dne 27. října 1934 č. 20.166.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9361/31.

Věc: David Sch. v B. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o drahotní přídavek na dítě.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, narozen v r. 1876, byl jako naddozorce uh. finanční stráže pensionován uh. vládou dne 19. září 1909. Jeho odpočivné požitky byly pak převzaty i naším státem a postupně upravovány podle příslušných zákonných předpisů, naposledy podle zák. č. 80/1928 Sb. Zároveň byly mu přiznávány i drahotní přídavky na jeho syna Maxe ve smyslu zák. č. 394/22 Sb. a to i po dovršení jeho 18. roku, když nastoupil studium na medicínské fakultě německé university v Praze.

Výnosem gř v Bratislavě z 22. června 1931 byl na to vyzván, aby předložil úřední doklady o tom, zda a kdy složil jeho syn první rigorosum na lékařské fakultě, a proč je v letním semestru 1930—1931 zapsán opět do V. semestru. Podáním z 9. května 1932 předložil st-l žádané doklady a sdělil, že jeho syn se se složením 1. rigoroza opozdil.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti st-lově o další přiznání drahotních přídavků (od 1. února 1931) na jeho syna Maxe pro nedostatek zákonných důvodů. Ve výměru bylo uvedeno, že podle ustanovení § 6 odst. 1 zák. č. 394/22 Sb. jest předpokladem pro nárok na drahotní přídavky na děti, překročivší 18. rok svého věku mimo jiné, že studují na učilišti se řádným prospěchem. Ježto pak st-lův syn složil lékařské rigorosum, které měl podle studijního řádu složiti do konce 5. studijního semestru, t. j. do konce zimního semestru školního roku 1930/1931, až v zimním semestru roku 1931/1932, tedy opožděně se ztrátou dvou semestrů, nemají jeho studia, která má zákon na zřeteli jako celek, znaků studií konaných se řádným prospěchem, jak jest cit. zákonným předpisem výslovně stanoveno.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb. přísluší drahotní přídavky na dítě po 18. roce věku pouze tehdy, jde-li o dítě duševně či tělesně choré a proto vředlečně neschopné, nebo studují-li na učilišti s řádným

prospěchem, na dobu potřebnou k dokončení studii normálně započatých a nepřetržitě konaných, nejdéle však až do dokonaného 24. roku. Žal. úřad odpírá vyhověti st-lově žádosti z toho důvodu, že studia jeho syna, posluchače lékařské fakulty německé university v Praze, nemají potřebného znaku ve smyslu § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb., t. j. studií konaných s řádným prospěchem, ježto st-lův syn nesložil 1. lékařské rigorosum ve smyslu studijního řádu do konce V. studijního semestru, nýbrž až o dva semestry později. Oproti tomu stížnost, nepopírajíc skutkové okolnosti, jež žal. úřad položil za základ svému rozhodnutí, namítá, že složení 1. rigorosa o dva semestry později, než v semestru V. ve smyslu studijního řádu, nebrání tomu, aby studia ta byla kvalifikována za konaná »s řádným prospěchem«, kdyžtž zkouška složena byla s úspěchem a zákon sám nějaké pojmové určení konání studií s řádným prospěchem nedává.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

V daném případě jde o výklad pojmu »studií s řádným prospěchem« konaných u posluchače medicíny s hlediska zák. č. 394/1922 Sb. Týž pojem jest pak obsažen i v § 144 odst. 2 bodu 1 lit. b) zák. č. 103/1926 Sb. a výkladem jeho zabýval se již nss v nál. Boh. A 9361/31, kde vyslovil nss mezi jiným i to, že vysokoškolský studující studuje »řádně«, koná-li včas a s úspěchem zkoušky, jež jsou studijním řádem předepsány jako formální průkaz teoretické způsobilosti ve studiu pokračovati. Dále vyslovil nss tamtéž, že ve smyslu rigorosního řádu pro lékařské fakulty č. 102/1903 ř. z., vyžadujícího pro postup do dalších studijních běhů úspěšné vykonání 1. rigorosa (§§ 1, 5, 8) nejpozději v V. semestru, sluší míti za to, že posluchač medicíny studuje s řádným prospěchem, prokáže-li, že do této doby obstál při 1. rigorosu. Poněvadž pak již z povahy věci plyne, že hlediska pro přiznání výchovného podle § 144 odst. 2 bodu 1 lit. b) zák. č. 103/1926 Sb. jsou, co do požadavku »studií s řádným prospěchem« totožná s hledisky pro přiznání drahotního přídatku podle § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb., nemá nss příčiny, aby se, pokud jde o výklad pojmu »studií konaných s řádným prospěchem«, kterýžto pojem oba zákony samy blíže nevymezují, odchýlil od svého názoru, vysloveného v cit. již nál.

Z toho tedy plyne pro daný případ, že přiznání drahotního přídatku na podkladě § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb. lze důvodně činiti závislým na skutečnosti, že studující složil 1. rigorosum nejen s úspěchem, ale i nejpozději v V. semestru studijním. Poněvadž pak st-lův syn — jak není popřeno — první rigorosum složil teprve v VII. semestru studijním, nelze shledati nezákonným, jestliže žal. úřad z tohoto důvodu st-li odepřel další přiznání příslušných drahotních přídatků.

Č. 11.509.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í : * Zápisy v osobním výkaze, vedeném podle § 13 služ. pragm., nejsou nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků ve smyslu § 66 služ. pragm., proti němuž by nebyl protidůkaz přípustný.

(Nález ze dne 27. října 1934 č. 20.170.)